¶ Vera. ¶ Cap. ij.

COnfeſſio debet eſſe vera ita ꝙ nulla falſitas di-
catur ſcienter nec aliqđ dubiumaffirmetur: ſed
certa vt certa ⁊ dubia vt dubia ſunt dicenda. Et ideo
qñ cõfiteris nõ dicas. dico culpã meã ſi feci tale quid
aut ſi dedi materiã turbationis tali aut feciſſem tale
peccatum ſi potuiſſem. Sed dic ſimpliciter Feci ſic ⁊
ſic. ⁊ appetiui ſic ⁊ ſic Habui volũtatẽ deliberatam fa
ciendi tale peccatũ: ⁊ non dimiſi niſi qꝛ non potui vel
quia neſciui vel quia timui verecũdiã aut penã tem
poꝛalẽ. Sũt tamẽ quidã qui neſcientes aut verecun-
dantes aut non curãtes ſpecificare pctã aperte men
tiuntur in cõfeſſione quã faciunt dicendo quedaꝫ ge
neralia ad quãdã cautelam quibus compꝛehendant
pctã omnia que fecerũt: dicunt enim dico culpã meã
de quinqꝫ ſẽſibus male cuſtoditis ſcilicet viſu auditu
⁊cete. Et tamen ſi interrogarentur. de quolibet per
ſe inuenirentur non offendiſſe in altero pꝛemiſſoꝛum
maxime poſtq̃ꝫ confeſſi fuerint. Et ſic dicitur etiã de
ſeptem vitiis capitalibus cum tamẽ nõ offenderũt in
omnibus ſicut ſonant verba eoꝛũ. Talis ergo mo-
dus maxime ab his qui ſepe confitentur eſt vitandus
Sed dicant vera et neceſſaria ⁊ omittant falſa ⁊ ſu-
perflua. Similiter ante confeſſionem diligenter ſeip
ſos examinent e dicat pꝛimo omnia vicioſa ⁊ grauia
que certo ſe nouerint feciſſe. ita ꝙ ſub humilitatis
noticie aut cauſa quacunqꝫ nullatenus mentiantur.
Sed poſtea poſſũt dicere generalia ⁊ leuia que non
pñt generaliter explicare ſicut ſũt cogitatiões ocioſe

54
(3)

verba ocioſa negligentia ⁊ pigricia circa ordinem a miſſo temporis detractio cordis dicendo horas vel orando: ingratitudo beneficiorum dei. ſuperfluā cura de corpore ⁊ de reb⁹ tēporalib⁹: turbatiões leues cōtra proximū: iudicium leue alieni cordis deſpectio proximi quo ad pſonam aut vitā ſiue mores. Nō cōtenti de omnibus que deus fecit aut facit aut fieri pmittit. ⁊ his ſimilia que licet cūſit ineuitabilia ab aīa infirma nō pñt nūero declarari ſed poti⁹ expedit ea qtidie delere cū lachrimis aut per ipſā infirmitatem aīe recognoſcere ⁊ in humilitate debita per manere.

Integra. Ca. iij.

Confeſſio dꝫ eſſe itegra vt oīa pctā que habes in memoria que oblit⁹ fueras cōfiteri ⁊ nō recordaris itegre cōfitearis: Nec dicas ptē vni cōfeſſori ⁊ ptē alteri qꝛ nullo modo debes diuidere Hoc faciūt illi q̄ timēt deſpici a cōfeſſore vel reputari min⁹ boni pl⁹ timētes hūanā verecūdiā q̄ꝫ diuinā offēſā: ⁊ plus amātes laudē extrīſecā q̄ꝫ ītrīſecā partē mētis ⁊ cōſcientie puritatē. Si vo oblit⁹ es qñ cōfiteris aliq̄ pctā ⁊ poſtea de ſequenti vel alia recordaris ſi potes debes recurrere ad eundem cōfeſſorē vt confitearis: ſi potes habere copiam ant alium: alioquin ſufficit tibi bona voluntas quod ſi nō ex oblinione ſꝫ ex malicia ac verecūdia oblit⁹ es vel obliuiſci voluiſti confiteri aliqđ peccatū teneris recurrere ad primū cōfeſſorē ⁊ ſi vis recurrere ad āliumteneris ꝯfiteri oīa pctā prius cōmiſſa ⁊ illud quod pri⁹ oblit⁹ fueras ⁊ oīa que poſtea ꝯmiſiſti a p̄ma ꝯfeſſiōe fctā ⁊ teneris ꝯfiteri de